

Rozhovor s bohoslovcem Tomášem Vodehnalem

Farní putování

Léto ve farnosti

ÚVODNÍ SLOVO OTCE PAVLA MILÍ FARNÍCI,...

Týká se to i mě?

... rozběhl se nám další školní a pastorační rok. Máme za sebou opravdu krásný a požehnaný začátek v podobě odpoledne a večera v Radosti na klobouckém náměstí, konference Poslaný o službě společenství ve farnostech i hodů a farního dne. Na prvním místě bych chtěl ještě jednou vyjádřit poděkování a obdiv všem, kteří se o to zasadili. A bylo to velké množství lidí, kteří věnovali svůj čas, um a schopnosti. Můžeme pomyslně říct, že jsme to rozjeli na pořádné rychlostní silnici.

V těchto dnech vidíme i v přírodě, že přichází podzim – méně tepla, světla, o to více běžných starostí a povinností. Chtěl bych nás všechny povzbudit. Nenechme si vzít radost z víry, nenechme se odradit vlastními pády a selháními, nenechme se pohltit starostmi, které nás chtějí přesvědčit, že se na to nehodíme, že se to bez nás obejde nebo že na nás nezáleží.

Proto jsme (krom již fungujících celopátečních a v obcích před prvním pátkem) zavedli středeční adoraci až od 19 hodin, která je vždy vedena nějakým hudebním společenstvím. Je zde snaha, abychom se mohli uprostřed týdne zastavit, ztišit, načerpat z pohledu na Boha a nechat na sebe působit pohled Boha na nás. Děkuji všem, kteří je připravují, i všem, kteří v pátek slouží adorační službou. Věřím, že je to pramen, který nikdy nevyschne a který je jedním z nejkvalitnějších „paliv“ do vozů našich životů.

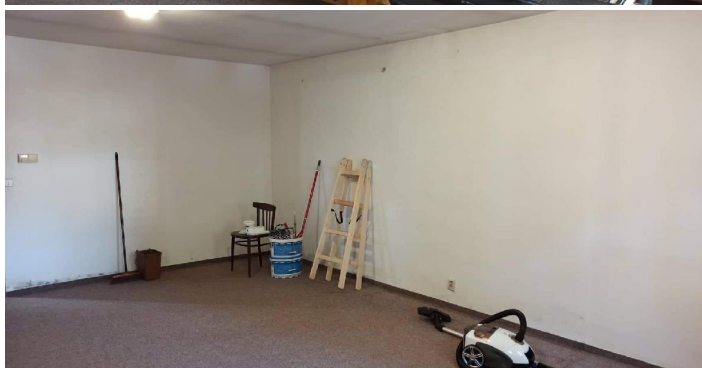
Dalším povzbuzením nám může být také synodální proces v naší církvi, který se projevuje i v naší farnosti. Mám radost i naději z výstupů synodálních skupinek, z celého synodálního procesu i ze setkání, která stále pokračují a snaží se nejen promýšlet, ale také modlit a konat dobro pro každého, kdo má zájem. Z těchto setkání, z modlitby a přemýšlení nad veškerým bohatstvím darů naší farnosti mi rezonuje několik vět, o které bych se s vámi rád podělil a možná i poprosil, abyste se se mnou nad nimi zamysleli a vtáhli je do své osobní modlitby. Na prvním místě: **je to naše společná cesta – kráčíme společně**. To je základní uvědomění, že Bůh už při stvoření dal lidem dohromady, že Ježíš vytvořil společenství církve kolem apoštolů jako nástroj spásy, že spolu kráčíme do nebe. Nejde tedy o to, kdo je lepší či kdo tam bude první, ale kolik lidí s sebou přivede. Na druhém místě: **začít musím u sebe**. Je jednoduché a dnes i oblíbené říkat, co kdo má dělat. Zkusme to obrátit: Co mohu pro společenství udělat konkrétně já? Myslím, že může skutečně zazářit nádhera všech Božích darů a obdarování Ducha Svatého, když se dám k dispozici na jakoukoli službu (malou či velkou). A do třetice: **naslouchání a rozlišování**. Vnímat druhé opravdu s tím, co mi chtějí sdělit oni. Jen tak, společně, můžeme vykročit opravdu tím správným směrem a dobře rozlišovat, která cesta je pro toho či onoho lepší a plodnější. Chtěl bych upřímně poděkovat každému, kdo jakýmkoli způsobem ve farnosti slouží. Zvláště těm, kteří mají odvahu, otevírají dveře svého srdce a zvou do našeho „farního autobusu“ další a další. Těm, kteří se nebojí mluvit opravdu se všemi, modlí se a přemýšlejí, jak radostnou zvěst o Ježíši Kristu sdělit všem.

Přijíždíme k pomyslné křižovatce. Je zde mnoho výzev pro církve: ekonomická soběstačnost, personální zajištění farností, ale hlavně – jak předat poselství evangelia, které dává smysl našim životům a určuje směr do nebe, našim spoluobčanům. Je jasné, že se to neobejde bez ochotné spolupráce nás všech. Konkrétních služeb je hodně. Od péče o děti a mladé, kteří mají dorůst do tahounů naší farnosti v dalších letech, až po nové služby, např. Alfa kurzy, duchovní obnovu v Duchu Svatém, rozrůstající se společenství a další.

Mým neskromným přáním je, aby se každý z nás chopil pomyslného volantů a nezastavil se před velkou křižovatkou, jakou současná doba je, ale jel neohroženě, v pokoře a s nádrží, která jede na obdarování Ducha Svatého, stále vpřed. Kéž nikdo nestojí podél cesty (když je dobře s vlajčkou na mávání; když zle s otočenými zády). Kéž každý cítí, že je volán, povolán a s radostí přijímán v naší farní rodině.

Záleží na každém z nás! Děkuji nemocným, kteří na tento úmysl vzpomenu a pomohou nám svou modlitbou a obětí. Těším se na tento rok s nadějí a s vnitřní radostí. Modlím se za něj i za vás a každému žehnám +.

FARNÍ KNIHOVNA

Farní knihovna se nachází v prostorách kaplanky a v současné době prochází velkou proměnou. Někteří farníci ji v minulosti navštěvovali, v "covidové" době bylo zapůjčování knih přerušeno. Protože se v knihovně nachází množství krásné duchovní literatury, přišla myšlenka znovu ji otevřít. Nápad lehký, realizace náročnější. Knihovna obsahovala přibližně 4000 knih nejrůznějších žánrů. Nejdříve se vytřídily tituly, které svým zaměřením patřily spíše do městské knihovny nebo antikvariátu (část knih je k dispozici k rozebrání ve farní kavárně), současně se začal měnit celý prostor, protože se zde také setkávají různá společenství. Nevyužitý nábytek se vyklidil, místnost dostala novou výmalbu a osvětlení. Prozatímní gauč během několika měsíců nahradí nová sedačka. Stávající knížky budou postupně doplňovány aktuálními tituly nejen pro dospělé čtenáře, ale i pro děti a mládež. V plánu je také vytvoření seznamu knih pro lepší přehlednost.

Nechejte se inspirovat výrokem sv. Augustina "V knihách hledám Krista!" a přijměte pozvání do nově otevřené knihovny. Výpůjční doba bude oznámena ve farních listech.

Jarmila Vaculčíková

Z farní matriky od 1. 6. 2022 do 30. 9. 2022

Z vody a Ducha Svatého se stali Božími dětmi:

Dita Zuzana Soukupová, Elen Marie Vaculíková, Sára Fojtíková, Matyáš Bělaška, Anna Nevrlková, Sofie Janáčková, Viktorie Unzeitigová, Ester Josefína Vlčková, Eliška Trčková, Alžběta Jahodová, Jakub Janoš, Eliška Drgová, Leontýna Anna Moravčíková, Michael Jančařík, Liliana Anna Dostálová.

Rozloučili jsme se s těmito drahými zesnulými:

Jindřich Olšar *1943, Zdeněk Floreš *1958, Dalibor Obadal *1961, Alois Ovesný *1941, Marie Janáčková *1946, Jiří Švach *1953, Miroslav Janáč *1935, Rudolf Ondryáš *1931, František Janáč *1944, Karel Ptáček *1968, Josef Drga *1944, Jan Vaněk *1934, Marie Valčíková *1935, František Trčka *1942, Anna Bělašková *1951, Evženka Hořáková *1940, Ludmila Valčíková *1944, Františka Trčalková *1940, Elen Slabiková *2007, Anežka Trčková *1947, Jan Mana *1930, Anežka Kudelová *1926, Marie Mačková *1933, Ivana Kolaříková *1951.

NA KUS ŘEČI S TOMÁŠEM

Pozornému účastníkovi bohoslužeb, adorací, farního dne a dalších akcí v naší farnosti jistě neuniklo, že se v řadách našich ministrantů a kněží objevila „nová tvář v kolárku“. Kdo je onen mladý muž u oltáře? Odkud přišel? Zdrží se, nebo je u nás jen na skok? Není to snad nakonec revizor (jako v Gogolově divadelní hře)? Pojďme se s oním tajemným mužem krapet seznámit.

Tomáši, mohl by ses nám farníkům, prosím, trochu představit? (odkud pocházíš, rodina, sourozenci, kolik je ti let, co a kde jsi studoval či studuješ apod.)

Tak pro začátek, jmenuji se Tomáš Vodehnal, což jste už asi zjistili, pocházím z Hané, konkrétně z Hulína, který je blízko Kroměříže. To, že su z Hané, je možná poznat na některých mých slovech, protože pořád ještě, když promluví, je poznat, že valašskému nářečí, které se mi moc líbí, se pořád učím. Ale není pro mě úplně neznámé, protože, jak již možná někteří z vás vědí, su z poloviny Valach. Ptáte se, jak je to možné? Mám maminku ze Štítné, takže tento kraj znám celkem dobře. Moji rodiče sa dokonce poznali v Brumově. Pocházím z tradičně věřící rodiny, takže do kostela chodí moje babičky, které mě do kostela častokrát nutily. Pamatuji si, že když jsem býval ve Štítné na prázdninách, tak jsem chodíval vždy na ranní v 8 hodin. To vstávání bylo pro mě náročné již tehdy. Narodil jsem se v roce 1999, takže mám 22 let. V Hulíně naši začali společně podnikat v zemědělství, každé prázdniny jsem jezdil k babičce a dědovi do Štítné, aby naši mohli nerušeně sklízet úrodu. Podnikání se jim stalo osudným a rozvedli se v roce 2011. Takže jsem začal bydlet s maminkou a jejím novým přítelem. Začal jsem navštěvovat gymnázium v Holešově, kde jsem nastoupil do primy na osmileté studium. Mám mladší sestru Aničku, která bude mít letos 10 let. Co se týká mých zájmů, tak neskutečně rád zpívám, což jste si mohli všimnout nebo to aspoň od oltáře zaslechnout. Do ZUŠ jsem chodil na klavír od tří let. S přibývajícím věkem jsem začal zpívat sólově, ve sboru nebo v kvartetu. Nevyhnula se mi ani dechovka, ke které jsem získal pozitivní vztah. Pomalu, ale jistě jsem zkoušel hrát v kostele na varhany, které mně opravdu učarovaly. No a od roku 2014 jsem v kostele sv. Václava v Hulíně začal sloužit jako varhaník. Služba to nebyla jednoduchá, protože jsem jako valná většina mladých rád chodil na zábavy a nejednou se mi stalo, že jsem přišel kolem druhé hodiny ranní a v 7 už jsem stál u fary v plné polní. Myšlenka na kněžství se ve mně v tuto dobu zrodila a vykristalizovala v lednu 2019, kdy jsem se rozhodl podat přihlášku do kněžského semináře. V září 2019 jsem nastoupil do Teologického konviktu, který je nultým ročníkem formace ke kněžství v naší republice. V současné době jsem studentem Cyrilometodějské teologické fakulty v Olomouci.

Který z předmětů na fakultě patří k tvým oblíbeným a proč?

Tak ze začátku mě velmi oslovila řečtina. Když jsem někde řekl, že se učím řecky, tak mi většinou odpověděli, že si mě vezmou s sebou na dovolenou jako překladatele, jenomže na fakultě se učíme novozákonní řečtinu, abychom dobře porozuměli originálu Písma. Jenže s přibývajícimi lekce mi se tento předmět stal velkým břemenem, protože to není vůbec jednoduchý předmět. Možná někteří z vás tuší, kde je moje slabina. Je to výchova dětí. Mám před tím opravdu bázeň. A proto jsem na fakultě velmi rád navštěvoval hodiny pedagogiky a katechezí, kde jsem mohl nahlédnout do tajemství „Jak provázet dítě na cestě k Bohu.“

Ty absolvuješ roční praxi u nás ve farnosti. Je taková praxe v průběhu studia běžná a co vlastně všechno obnáší?

U nás bohoslovců, co jsme šli do semináře hned po maturitě, je tato praxe v posledních 2-3 letech běžná. Myslím si, že je potřebná, protože získáváme zkušenosti s reálnými radostmi i starostmi daných společenství. Pro mě osobně je to velká příležitost poznat novou farnost, a to tak velikou, jako jsou Valašské Klobouky. A co obnáší? (smích) Tak na půl úvazku chodím pracovat na charitu, kde vozíme kluky s postižením do školy, a potom rozvážíme obědy. Ve farnosti? Spolu s otcem Lukášem vedeme ministranty, ministruji na mších, tisknu Farní listy, chystám intence, chodím do společenství, když je potřeba, hraju na varhany, když je potřeba, topím, když je potřeba, nedělám nic, někdy prudím farní tým, ale snad mě mají rád. ☺

NA KUS ŘEČI S TOMÁŠEM

Tušil jsi, že pojedíš právě do Valašských Klobouk a to, kde se toto město nachází?

Na tuto otázku se pokusím odpovědět jednoduše. Když mi otec rektor na pravidelném setkání v neděli řekl, že můj mentor je otec Pavel Macura, ze začátku jsem vůbec nevěděl, kdo to je. A když mi řekl farnost Valašské Klobouky, vzpomněl jsem si akorát na Štítnou, a to je tak vše. Takže jsem vůbec nevěděl, do čeho jdu a jak dobré lidi tady potkám.

Na faře žije kromě duchovenstva a jiných pracovníků také jedno zvíře – pes Don. U něj probíhá praxe také?

Tak určitě! Praxe s Donem patří mezi mé více oblíbené, protože když s ním jdu na procházku, buďto někoho navštívím, nebo se alespoň pomodlím růženec. Nerad to říkám, ale i Don mě vede ke zbožnosti.

Co ty a sport? Máš nějaký oblíbený?

Mnooo... Takže! Sport býval můj nejvíce neoblíbený předmět na základní škole. Já jsem doma vždycky říkal, že si je lepší dobře lehnout, než se unavovat sportem. Dokonce jsem chodil ve druhé třídě do atletiky, ale po první hodině jsem to vzdal, protože jsem neměl vůbec fyziku. A odpor ke sportu mně zůstal až do let na gymnáziu. Možná někteří z mladých si pamatují, když se vybírá tým na fotbal z kluků a ti „nejlepší“ zůstávají vždy na úplný konec. Takto jsem zůstal celkem pravidelně. Jediné, co mě bavilo, bylo hraní volejbalu s holkama. A tak místo fotbalu jsem hrál volejbal. Když jsem nastoupil do semináře, hned v prvním týdnu jsem vyběhl, ale výsledky nebyly valné. Takže jsem boty zase rychle uklidil. Jenomže když jsem stoupl na váhu a v prvním ročníku jsem vážil 80 kilo, řekl jsem si, že s tím musím něco dělat. Začal jsem běhat. Běhával jsem na pásu, kde jsem mohl sledovat na telefonu nějaký seriál nebo poslouchat přednášku. Loni jsem běhal asi 10–15 km týdně. A když jsem přišel do VK? Tak jsem rychle začal jezdit na kole, protože ta pomyslná osmdesátka se zase blížila. Mou oblíbenou cestou je cesta na kopec Požár, kde člověk opravdu zabere a taky vyčistí hlavu od všedních starostí.

Všimli jsme si, že někdy místo u oltáře sedíš na kůru za varhanama?

To se tam zašíváš?

Tak za varhanama se nikdo nezašívá... Teda, aspoň doufám, možná je to otázka na někoho jiného, ale kůr jsem si jako dospívající kluk zamiloval a tato láska mi zůstala. Neustále se mi stává takový příběh: Začne předehra a říkám si, co to bude za písničku. A když je potřeba, rád pomůžu i za varhanama. Opravdu mě baví doprovázet liturgii, neustále vymýšlet nový doprovod nějaké písničky. A třeba moje nejoblíbenější píseň z kancionálu je Chtíc, aby spal. Opravdu zbožňuji koledy. Ten čas Vánoc. A jestli sa tam zašívám? Jasně že ne... ale není na mě tolik vidět a je mě jenom slyšet, což někdy stačí.

Děkujeme Tomášovi, že si na nás udělal čas, a přejeme mu dobře prožitý čas u nás ve farnosti, hojnost Božího požehnání a ať se nechá vést Duchem Svatým na cestě ke kněžské službě.

Tak hudba tě naplňovala již od dětství. A co jiného z ranku kultury tě zajímá? Divadlo, film... Jaký žánr preferuješ?

Rád chodím do divadla. Viděl jsem Sluhu dvou pánů s Donutilem a musím říct, že to byl v Národním opravdu zážitek. A z filmů nebo seriálů? Mám moc rád Četnické humoresky, obecně doba první republiky mě vždy hodně oslovovala. A žánr hudby? Teď sa trochu budu stydět, ale když řídím, poslouchám maximálně dvě CD, a to ADORARE nebo Marii Rottrovou. Obecně rád poslouchám hudbu, vážnou nebo moderní, poslouchám různé české interprety, ale v autě mé srdce patří jen dvěma CD.

SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ

VALAŠSKÝ EXODUS

Je těžké psát na podzim o „Božím Těle“, ale protože bylo letos velmi zvláštní, můžeme na tu událost vzpomenout.

Mnozí asi vědí, co znamená slovo „exodus“ ve Starém zákoně. Překládá se jako „vyjítí“ či „přechod“ Božího lidu z Egypta do zaslíbené země (viz Ex 14-15). „Valašský exodus“ bych přeložil jako „úprk Božího lidu od stanu do kostela“. Chtěli jsme slavit slavnost „Těla a Krve Páně“, jak je naším zvykem, na „městských pláních“, před očima jeho obyvatel, Hospodin však tentokrát rozhodl jinak. V přípravách a usebraném pohledu na tribunu jsme, místo Boží oběti, ani moc nepozorovali „oblačný sloup, vítr a oheň v zádech“. Opravdu v poslední chvíli rozhodl náš „Mojžíš“ otec Pavel o přechodu do domu „Hospodinova“. Ó, jak příjemné bylo skrýti se v domě se základy na „skále“, který stál pevně, i když se přihnál „velký vítr a přivalily se vody“. Mnohým z nás se v nitru ozývala slova žalmu „Do domu Hospodinova s radostí půjdeme“. Byli jsme sice udýchaní a mokří, ale cítili jsme se v bezpečí. Velké shromáždění lidu očekávalo v Božím domě začátek slavnosti, pak byly otevřeny knihy, kněží předčítali lidu z „Božího slova“ a byly oznámeny „zákony Hospodinovy“ (viz Ex 24,3-8). A nadto byla potom slavena „nejsvětější oběť“ a lid přijímal „Tělo a Krev“ našeho Spasitele. Jako díky byly přednášeny slavnostní zpěvy, všichni se klaněli „Nejsvětější Svátosti“ a kouř kadidla zahalil celé to množství lidu. A Hospodin milostivě shlédl na svůj lid a požehnal mu (viz Nm 6,22-27).

Závěrem snad jen poděkování všem, co nejprve stavěli tribunu, vozili lavičky a stany, natahovali ozvučení a připravovali bohoslužebné předměty, aby v nastávající bouři rychle a bez úrazu potřebné věci přemístili do kostela. Díky patří také zvukařům, kteří jako jediní museli zůstat na místě a chránit drahou techniku proti zničení. A nakonec díky všem kněžím, ministrantům, zpěvákům, kostelníkům a jiným pomocníkům, kteří se nenechali nenadálou situací rozhodit a vše k naší radosti a duchovnímu užítku perfektně zvládli.

Tomáš Cahel

*Kdo jí mé tělo a pije mou krev,
má život věčný a já ho vzkřísím
v poslední den.*

Jan 6,54

FARNÍ PUTOVÁNÍ

Předposlední červnový víkend se šest statečných vydalo na pěší pouť na Hostýn. Na dvoře pastoračního domu nám otec Macura udělil požehnání na cestu. Sluníčko nás moc nešetřilo, ale bez nějakých obětí se na poutě přece nechodí. V srdcích jsme si nesli své úmysly, starosti a také prosby ostatních, kteří nás poprosili, ať vše složíme k nohám naší Matičky. První zastávka byla ve Vysokém Poli u kapličky, kde jsme se chvíli občerstvili, a při modlitbě růžence jsme pokračovali dál ke kapličce sv. Františka. Navečer jsme dorazili na pastorační dům do Vizovic, kde jsme přenocovali. Dobře vyspaní a odpočatí jsme vykoučili dál k Hostýnku. Tento den byla naše pěší pouť hodně promodlená a požehnaná s prostorem pro ztišení a s možností více se vnořit do přítomnosti Boha. A co víc, společenství nás šesti lidíček bylo naprosto skvělé a někdy i humorné (jedna poutnice zjistila, že je divné, když se v takovém vedru potí, nebo když fotograf fotil včeličky tak blízko, až od jedné dostal žíhadlo...). Ani tento den k nám sluníčko nebylo vlídnější, a čím víc jsme se modlili a blížili se k vysněnému cíli, tím více nás opalovalo. Úporné vedro jsme prokládali modlitbami, a tak nám cesta pěkně ubíhala. Přestávky byly častější a delší, trochu nás popoháněla myšlenka, že za námi na Hostýn přijedou ostatní poutníci s našimi duchovními pastýři. Byla by ostuda dorazit na mši svatou pozdě, tak jsme museli často překonat únavu a jít dál. Poslední úsek na Holý vrch jsme vyšli s vědomím, že nás v cíli nebudou čekat jen naši poutníci, ale hlavně naše milá a hodná Matička. Když jsme stoupali po schodech k bazilice, v očích se nám hromadily slzy vděčnosti a pokory. Poklekli jsme, přivítali se s naší Matičkou a odevzdali jí své prosby. Nasycení a převlečení jsme pak počkali na příjezd ostatních poutníků. Děkuje Petru Fojtíkovi za perfektně zorganizovanou pouť.

Anežka Naňáková

*Hledej blaho
v Hospodinu, dá ti
vše, oč žádá tvé
srdce. Svou cestu
svěř Hospodinu,
doufej v něho, on
sám bude jednat.
Žl 37,4-5*

Pouť na Svatý Hostýn

Na 26. srpen byl naplánovaný začátek pěší pouti na Svatý Hostýn, tento rok už podruhé. Sraz byl jako obvykle ve 14:50 u pastoračního domu, v 15:00 se mělo odcházet.

Všechno probíhalo jako obvykle, pouze s jedinou změnou, byla bouře. I přes nepřízeň počasí jsme se téměř všichni sešli v 15:00 a o pár minut později nám otec Pavel dal požehnání na cestu a poprosil o modlitbu za sebe i za své spolubratry. Každý z nás si s sebou nesl nějaký úmysl, který chtěl odevzdat Panně Marii, pokorně ji poprosit o řešení, o pomoc i ochranu. Také jsme jí chtěli poděkovat za její mateřskou přímluvu a světit jí naše drahé, které jsme nesli v srdci.

Vycházeli jsme sice za deště, ale počasí se pak uklidnilo, pláštěnky jsme tedy mohli odložit. Vízovice nás přivítaly večer po 20. hodině a naše nohy si mohly po chůzi v náročném, mokřím, hnusném, rozbitém a bahnivém terénu odpočinout.

Po skromném spánku jsme mohli v sobotu pokračovat v naší pouti. Došlo k menší výměně poutníků, z různých důvodů musel někdo odjet a jiní teprve začali putovat. Kvůli probíhající Barum Rally jsme museli zvolit jinou trasu naší cesty, než na jakou jsme byli zvyklí. Stezky, po kterých jsme šli, nebyly moc prošlapané a zkratky se zdály delší než původní cesta. Ale všechno jsme nakonec s úsměvem zvládli. Během pouti se náš vedoucí staral o to, abychom nezapomínali na duchovní rozměr našeho putování.

V průběhu dne jsme se modlili breviář, růženc, Korunku k Božímu milosrdenství i litanie k Panně Marii. Společenství lidí, kteří společně jdou, modlí se a pomáhají si, je velmi obohacující pro všechny zúčastněné. Kvůli tomuhle stojí zato vyjít ze své komfortní zóny, trochu změnit směr a nadechnout se čistého vzduchu bez příměsí každodenních starostí. Tato cesta byla příležitostí k obdarování druhých, při které jsme mohli sami načerpat nové síly.

Matka Boží Svatohostýnská nás přivítala v sobotní podvečer, s radostí jsme jí i Pánu Bohu poděkovali za všechno při mši svaté, kterou sloužil otec Jan Berka.

Jana Cahlová

Farní pouť na Provodov

Druhý ročník farní pouti na Provodov se letos uskutečnil v neděli 24. července. Byl vypraven společný autobus, někteří jeli auty a tradičně se také připojili pěší a cyklopoutníci. V horku, které letos panovalo, nám bylo útočištěm nejenom místní pohostinství, ale hlavně příjemné klima kostela Panny Marie Sněžné, kde byla možnost přistoupit ke svátosti smíření. Po společné mši svaté, slavené vedle kostela v amfiteátru, byla možnost účasti na křížové cestě, a to buď v kapli, nebo pro fyzicky zdatnější nad kostelem podél kamenných zastavení, které pochází z let 1917-1918 a končí u staré kaple na kopci. Pouť byla oficiálně zakončena slavnostním požehnáním a zpěvem TE DEUM. Pak už nezbyvalo než nakoupit poutní oplatky z Provodova a pomalu se vydat na cestu domů. Celou pouť nás hudbou doprovázeli naši muzikanti, za což jim patří velké poděkování.

Fotky z farní pouti jsou k zhlédnutí na webu farnosti. Kdo jste se nemohli zúčastnit, máte možnost v roce 2023, kdy by se pouť měla uskutečnit již počátkem června.

Ivan Podešť

SVĚCENÍ A PRIMICE OTCE LUKÁŠE

Závěr letošního školního roku byl pro nás ve znamení nejen blízcích se prázdnin, ale také krásných duchovních slavností. 25. června přijal kněžské svěcení z rukou tehdejšího olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera otec Lukáš Gelnar. Byla to nádherná slavnost, které jsem se mohla účastnit a kde jsem si uvědomila sílu celé velké kněžské rodiny.

Po nádherném dni, prožitém ve slunečné Olomouci, jsme hned na druhý den v neděli 26. června odpoledne zamířili na ještě více proslulý Velehrad, kde se konala Lukášova primiční mše svatá. Myslím, že všichni uvítali příjemný „chládek“ velehradské baziliky, a mohli si tak plně vychutnat přítomný okamžik. Pro Lukáše to byl další významný den a radost, která z něj zářila, je jen stěží přenositelná. Vnímala jsem opravdovou radost z Boha a z jeho lásky k nám. Primice byla velkolepá. Od začátku, kdy Lukáše doprovázely krojované družičky, po úžasný hudební doprovod, o který se postaral sbor pod vedením sbormistra Filipa Macka, při jehož poslechu jako bychom se dotýkali nebes. Hudba přímo pozvedala duši i mysl k Bohu.

Primiční kázání otce Miroslava Herolda také zasáhlo srdce. V promluvě zaznělo mnoho hlubokých myšlenek. Zamýšleli jsme se nad naší vlastní životní cestou, nad naším vlastním příběhem a nad tím, jak Bůh jednal a působil v našem životě. Připomenul nám, že každý, kdo otevře dveře svého srdce a nechá se vést Duchem svatým, je Boží syn, dcera a sourozenec Ježíše Krista. Jsme součástí této Boží rodiny, proto nemějme strach, ponořme se do jeho lásky a koupejme se ve světle Boží přítomnosti. Mělo by v nás narůstat nadšení z Boha a z toho, jaký on je!

Myslím, že i závěrečné dlouhé děkování všichni zvládli, protože to bylo upřímné a vycházelo z Lukášova širokého srdce, které má pro každého, s kým se setká. Všechno to umocňovala krása a majestátnost velehradské baziliky. Atmosféra byla radostná a mše svatá nádherným prožitkem Boží blízkosti.

Věřím, že jsme tento den přijali hodně milostí a byli jsme skutečně obohaceni.

Děkujeme Bohu za dar kněžství a za všechny, kdo mají odvahu přijmout a poslechnout Pánovo volání.

Lea Šomanová

*Ježíš k nim
pak znovu
promluvil: „Já
jsem světlo
světa. Kdo
mě následuje,
nebude už
chodit
v temnotě,
ale bude mít
světlo života.“*

Jan 8,12

HURÁ NA TÁBOR!

ZABIJÁK V DUBU

Letní zážitkový camp v Dubu nad Moravou pro mladé ve věku od 15 do 23 let připravilo společenství Projekt ON ve spolupráci s nadačním fondem Credo. Název ZABIJÁK je odvozen od verše z Bible *Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů!*

Celý camp byl založený na adrenalinových dynamikách. Jeden z největších úspěchů za celý týden sklídl speciální fotbal Bumperball, který si s námi neohroženě zahrál i otec Pavel, který nás přijel duchovně povzbudit. Nedílnou součástí campu byly i různé aktivity a workshopy, osobní rozhovory, sdílení a samozřejmě duchovní složka s každodenní mší svatou, svátostí smíření, chválami a adoracemi. Celá akce vyvrcholila na chválovém festivalu v Budapešti, kterého jsme se zúčastnili. Už teď se těšíme na další ročník.

Veronika Naňáková

POHÁDKOŽROUTA ZASTAVÍME, MY SE PŘECE NEBOJÍME

Toto motto nás provázelo během celého příjarního tábora. Společně s dětmi od 5 do 8 let jsme putovali z pohádky do pohádky.

V pohádkové říši však řídil Pohádkožrout, který nám zkřížil plány. V naší výpravě se ale našla spousta odvážných dětí, proto jsme se rozhodli, že jej zastavíme.

Během celého týdne jsme postupně pomohli vodníkovi a indiánům, zachránili šmouly, vybojovali pro Karkulku kouzelný nápoj, vydali se do bažin hledat Shreka, a dokonce jsme zachránili Olafa. Přestože jsme stále vítězili, Pohádkožrout napadal čím dál více pohádek, a tak jsme se rozhodli, že se s ním utkáme tváří v tvář a porazíme jej jednou provždy. Ve velké vodní bitvě jsme nakonec zvítězili, Pohádkožrouta zastavili a občané pohádkové říše nyní opět mohou žít ve svých pohádkách pokojným životem.

Karolína Chovancová

POHÁDKOVÝ BRATŘEJOV

Tábor v Bratřejově byl určen pro děti 1. a 2. stupně základní školy. Tématem pro letošní rok byla pohádka. Zažili jsme hodně legrace a zábavy, například při hraní scének a navazujících hrách: O šesti prasátkách, O Popelce a nevlastních sestřích - přebírání rýže, čočky, fazolí, čtyř druhů těstovin... Dobrodružstvím byla i pouhá konzumace jídla, při které nás čekala řada překvapení: sníst polévku čajovou lžičkou, objevení lízátko nebo hračky ve špagetách... Během pobytu nás navštívil otec Lukáš, který pro nás odsloužil mši svatou. Všichni jsme tábor ve zdraví přežili a vzpomínky na něj nám zůstanou.

Marie Kněžíčková

PROVODOVSKÁ STŘEDOZEM

Letošní tábor jsme, stejně jako minulý rok, strávili na Provodově. Naše malé velké dobrodružství jsme prožili v počtu 23 skvělých dětí, 10 vedoucích a 2 kuchařek. Společně s Aragornem jsme se vydali na výpravu za znovuobnovením míru ve Středozemi, kde jsme se museli vypořádat s nástrahami, jako jsou pavouci, zlí trpaslíci nebo trollové. Největší hrozbou byl však hrozivý čaroděj Sarvandr, který se nám snažil v naší misi zabránit. Pod Boží ochranou a společnými silami jsme nakonec dokázali zlo porazit a nastolit mír mezi lidmi, elfy, trpaslíky a čaroději. Během tohoto nelehkého úkolu jsme získali mnoho nových přátel a zkušeností. Věřím, že tábor byl pro nás všechny krásným a nezapomenutelným zážitkem, na který budeme ještě dlouho vzpomínat.

Kateřina Holbová

KTERAK SE PROVODOV ŘÍMEM STAL

V červenci se na poutním místě na Provodově uskutečnil již tradiční študlovský tábor. Společně s dětmi jsme se mohli s radostí přenést do období starověkého Říma. Postupně jsme se učili, jak by se měl správný Říman chovat, zažili jsme nečekanou zradu našich spojenců, návštěvu císaře, závěrečnou bitvu proti nepříteli a nechyběly ani oblíbené noční pochody, přepadovky a stezka odvahy. Při různých dějových scénách, které se pyšily brilantními hereckými výkony, jsme ocenili pomoc známých a přátel. I díky nim a také našim skvělým kuchařům jsme si odnesli plno dobrodružných a strašidelných zážitků, užili si spoustu zábavy a poslední večer nechyběly ani slzy dojetí. Na táboře jsme nezapomínali na každodenní modlitby a radost nám vždy udělaly návštěvy otce Vojtěcha a otce Pavla, díky kterým jsme mohli slavit mše svaté. Myslím, že po společně stráveném týdnu se všichni bez výjimky těšíme na další rok.

Marek Polách

MINISTRANTSKÝ TÁBOR

Ministrantský tábor, který se letos konal na faře na poutním místě Provodov, se nesl v indiánském duchu. 17 ogarů se spolu s týmem vedoucích vydalo po stopách tří indiánských bratrů náčelníků, kteří se rozhádali, rozdělili území a vládli si na něm po svém. Díky úsilí všech se ale nakonec indiánské království opět stmelilo a v zemi byla zakopána válečná sekera.

Jan Švach

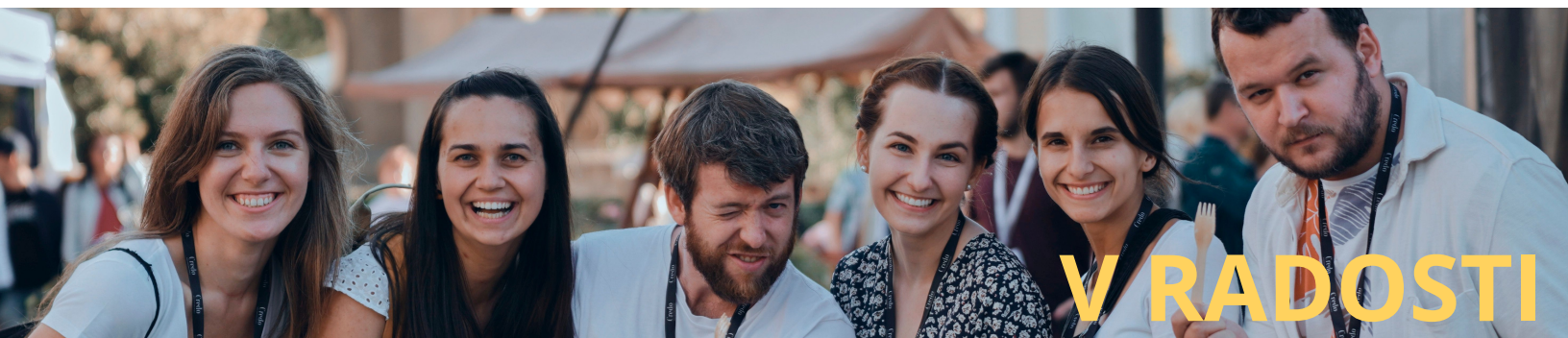

KONFERENCE POSLANÝ

*A tak každý, kdo slyší
tato má slova a plní je,
bude podobný
moudrému muži, který
postavil svůj dům na
skále.*

Matouš 7,24

Již poněkolkáté se ve Valašských Kloboukách konala tato dvoudenní akce pod záštitou nadačního fondu Credo, Projektu ON, farnosti Valašské Klobouky a města Valašské Klobouky, tentokrát v prvních zářijových dnech. Na 150 dobrovolníků se zhostilo každý svého úkolu, aby mohlo toto setkání proběhnout hladce a ke spokojenosti všech zúčastněných.

Mše svatá, modlitba chval, vyučování, workshopy a semináře, inspirace a sdílení, modlitby vyzbrojení Boží mocí, svátost smíření, přímluvné modlitby, možnost individuálních rozhovorů, kavárna... To vše a ještě mnohem více bylo možno na konferenci zažít.

Celá konference Poslaný je zaměřena na oblast služby, ať už pastorační, či evangelizační. Je to čas formace, sdílení, inspirace a především modlitby, kdy se společně sjednocujeme v modlitbě a vyvyšujeme jméno Ježíš nad celou naši službou a necháváme se Jím nanovo proměnit.

FARNÍ HODY

Kalendářní rok nabízí čas od času mimořádnou příležitost, kdy se může při společné bohoslužbě setkat opravdu celá farnost. Bývá tomu na Bílou sobotu, při slavnosti Těla a Krve Páně nebo např. v den, kdy při příležitosti svátku Povýšení svatého Kříže slavíme farní hody. Ty připadly letos na neděli 11. září.

Náměstí ve Valašských Kloboukách přivítalo na hodové mši svaté velké množství věřících z celé naší farní rodiny. Hlavním celebrantem byl náš bývalý kaplan, otec Jan Liška. Jeho kázání, v němž věnoval prostor i synodálnímu procesu a které bylo výjimečné nejen délkou, ale zejména hloubkou, nadšením a adresnými postřehy, dozajista jen tak nevymizí ze srdcí přítomných, stejně jako jeho příjemné špičkování s otcem Pavlem.

Svou „trochou do mlýna“ přispěli i muzikanti, sbor, schola a spousta dalších dobrovolníků, kteří se postarali o ozvučení, přípravu laviček, pódia, výzdobu atd.

Až první dešťové kapky vrátily přítomné "zpět na zem". Den však zdaleka nekončil. Mnozí přijali milé pozvání našich duchovních na tradiční farní den, který byl na odpoledne připraven v pastoračním domě, na farním dvoře i farní zahradě.

David Polách

*Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého
jedinorozeného Syna, aby žádný, kdo
v něho věří, nezahynul, ale měl život
věčný.*

Jan 3,16

FARNÍ DEN

Nedělní odpoledne hodového dne se neslo ve znamení tradičního farního dne, který se uskutečnil v pastoračním domě a v jeho blízkém okolí. Všichni, které neodradily ani vydatné přívally deště, určitě nelitovali.

Příležitostí k setkání, rozhovorům a vzpomínání se všemi, kteří dorazili, bylo bezpočet, na své si přišli jak dospělí, tak i děti, na které se se zábavou nezapomnělo ani tentokrát.

Nejen chlebem živ je člověk, ale, jen si to přiznejme, bohaté občerstvení, o které se postarali mnozí dobrovolníci, bylo více než lákavé. Vrchní sklep mistr arcibiskupských sklepů o víně nejen nadšeně mluvil, ale nechal zakusit chuťovým pohárkům lahodnost vybraných odrůd při degustaci v sále pastoračního domu. Nasyceno tedy odcházelo jak tělo, tak i duše.

Děk patří všem, kteří jakýmkoli způsobem přispěli ke slavení farních hodů i společně strávenému času při farním odpoledni.

David Polách

Milovaní, jestliže Bůh takto miloval nás, musíme i my milovat jeden druhého.

1 Jan 4,11

PRO DĚTI

• **Najdi cestu a spoj vždy dvě srdce podle čar.** Po cestě posbírej písmena a slož slova, která ti prozradí, co se stane, když Ježíše pozveme do svého srdce a dovolíme mu se ho dotknout.

Naše srdce jsou různá.

Někdy jsou plná radosti, štěstí a smíchu, jindy trpí smutkem, sobectvím, nesvobodou, strachem a neodpuštěním.

Hřích v našem srdíčku je jako červík. Postupně nám naše srdíčko okusuje, a pokud se červíků zavčas nezstavíme, mohou nám naše srdce úplně zničit.

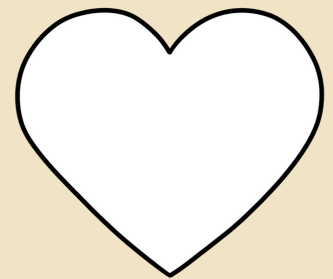
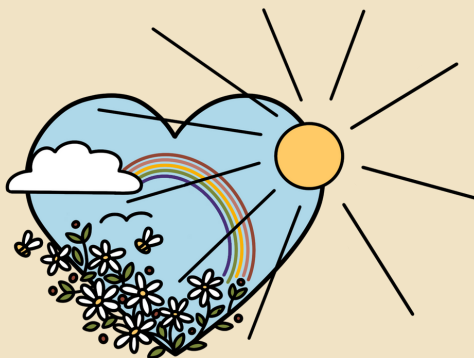
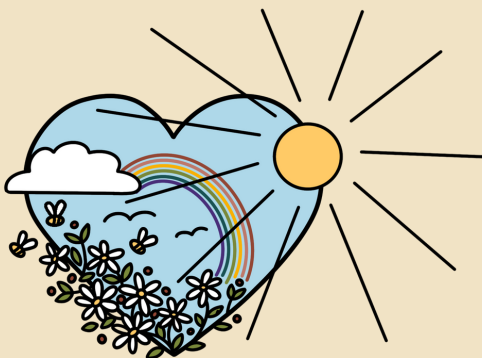
Ježíš chce naše srdce zbavit všech červíků - hněvu, bouřek - smutku a klece nesvobody a lakomství. Ježíš naše srdce:

..... ,

..... ,

• **Najdi 5 rozdílů. Do bílého srdce namaluj, jak si představuješ své srdce.**

STOPA

Ž 17, 5

MAGAZÍN O ŽIVOTĚ Z FARNOSTI
VALAŠSKÉ KLOBOUKY

VYZNÁVEJTE
HŘÍCHY JEDEN
DRUHÉMU
A MODLETE SE
JEDEN ZA
DRUHÉHO,
ABYSTE BYLI
UZDRAVENI.
VELKOU MOC MÁ
VROUCÍ
MODLITBA
SPRAVEDLIVÉHO.

JAKUBŮV 5,16

Valašské Klobouky

každé úterý ve 20,00
na kaplance

každou středu
v 17,15
a
v 19,30 na kaplance

kontakt
Blažena Martinková
603 508 845

STOPA

MODLITBY MATEK V NAŠÍ FARNOSTI

Tichov

každou středu
v 19,30 v kapli

kontakt
Lea Šomanová
737 772 172

POTEČ

každé pondělí
v 19,30
(v zimě 18,30)
v kapli

kontakt
Hana Juřicová
770 152 688

a každé úterý
v 18,30 v kapli

kontakt
Marie Cahlová
737 654 668

ČTVRTLETNÍK
III. ROČNÍK
09/2022

Příspěvky do zpravodaje je možné zasílat na adresu:
stopa.farnosti@gmail.com

Zpravodaj farnosti Valašské Klobouky, kterou tvoří
vesnice Študlov, Lačnov, Tichov, Poteč,
Příkazy, Smolina, Mirošov a Lipina.

Vydává Římskokatolická farnost Valašské Klobouky
v počtu 300 výtisků.

Fotografie článků: autoři článků, archiv farnosti.

Grafický návrh a příprava pro tisk: redakční tým.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST VALAŠSKÉ KLOBOUKY
Smetanova 113
766 01 Valašské Klobouky
+420 725 365 028

www.faraklobouky.cz

www.facebook.com/Římskokatolická-farnost-Valašské-Klobouky-445117495675245